

Mosenørn-Teilmann: Jeg vil tillade mig at bemærke, at jeg troer, at ligesaa lidt som det nærværende vil et hvilket som helst andet Ministerium være uwilligt til at lade Folk faae disse Erklæringer at see, og derfor er Loven efter min Mening ikke nødvendig. Der er imidlertid en anden Grund, hvorfor jeg tidligere har stemt for dette Lovforslag, og hvormed jeg ogsaa vil motivere min Stemmegivning idag, og det er den, at, naar Befolkningen engang har faaet en Frygt for hemmelige Erklæringer, troer jeg ikke, at den grundigen kan dæmpes, uden at Sagen ordnes ved Lov. Jeg antager, som sagt, at et hvilket som helst Ministerium vil give Afskrifter af disse Erklæringer, i alt Fald ere de Tilfælde, hvor det vilde blive nægtet, ganske vist hyerst faa; men af den Grund, jeg har anført, vil jeg stemme for Sagens Fremme.

Judenrigsministeren: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at jeg har ikke beholdt mig alene til mig selv og mine Colleger — vi have jo været saa kort i Ministeriet — men ogsaa til, hvad der er skeet fra vore Forængere, navnlig fra deres Side, fra hvem den administrative Bestemmelse er udgaaet, at de Erklæringer, som vedkommende Klager ønske at kjende, kunne blive dem meddeelte i Afskrift. Jeg kan heller ikke indrømme, at der er en saadan almindelig Mistro eller Mistanke om, at hemmelige Erklæringer afgives, og dersom denne sørgelige Mistanke virkelig skulde være saa ubredt, vil en saadan Lov jo ikke engang være tilstrækkelig til at standse den; thi, om Vedkommende ogsaa faae en Erklæring at see, kunne de jo, naar de engang have en saadan Mistanke, gjerne troe, at der ved Siden af den Erklæring, de faae at see, er blevet afgivet en hemmelig. Men, som sagt, jeg har ibetmindste aldrig mærket til en saadan Mistro.

Drejer: Jeg skal blot med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der er rigtigst, enten at man ad administrativ Vej kan faae en saadan Oplysning, eller at man ved Lov faaer en Ret dertil, tillade mig at bemærke, at det er for Mangfoldige en ikke aldeles ligegyldig Sag, enten man kan forlange Noget som en

Ret, eller man skal ansøge berøm som en Naade og Begunstigelse. Jeg troer, at det for Mandges Følelse har overordentlig stor Betydning, og at det ofte kan være en Følelse, som man slet ikke skal kaste Brag paa, thi i andre Forhold kan den være nyttig.

Carlson: Jeg har for flere Aar siden, da den samme Sag i en noget anden Form forelaa her, udtalt mig for den, og jeg agter ogsaa idag at stemme for den. Jeg har imidlertid dog med en Slags Fornøielse hørt, at Sagen i Regjeringens Erkjendelse har gjort betydelige Fremskridt. Første Gang, da denne Sag laa for her, blev den fra Ministerbænken indbegaaet, som om den vilde være meget farlig for Administrationen. Nu ere vi efterhaanden, uagtet man dog ikke har villet gaae ind paa Loven, komne saa vidt, at man argumenterer omtrent som saa: Jeg veed ikke, hvorfor I ønske denne Lov; thi der er jo dog Ingen, der nægter Eder at faae meddeelt Indholdet af alle disse Erklæringer. Ved Siden af disse mine Bemærkninger vil jeg tillade mig at tilføie, at, hvis Sagen virkelig staaer saaledes, forstaaer jeg ikke, hvorfor Regjeringen længere erklærer sig imod Loven.

Judenrigsministeren: Jeg troer, at man gaaer ud fra en urigtig Forudsætning, naar man her i denne Sag alene tager Hensyn til den Privates Ret. Det Offentlige har ogsaa en Ret, og den hele Bestemmelse fra tidligere Tid om, at Erklæringer ikke saaledes skulde være tilgængelige, er jo aabenbart i dens Interesse. Der kan tænkes Tilfælde, hvori det Offentlige kan have en vel begrundet Ret til at nægte den Vedkommende at see en saadan Erklæring. Jeg vil indrømme, at det vil være ganske undtagelsesviis, og derfor siger jeg, at i Reglen vil der aldrig være Noget iveien for, at den Vedkommende faaer disse Erklæringer at see. Saavidt jeg veed, ere jo ogsaa Embedsmændene selv meget tilbøielige til at vise den Vedkommende deres Erklæringer. At der imidlertid paa den anden Side kan tænkes Tilfælde, hvor det kunde have noget Mistænkeligt, navnlig for det Offentlige, at den Vedkommende saaledes skal have en absolut Ret